

Presidentti Thomas S. Monson

Olkaa rohkeita ja lujia

Olkoon meillä kaikilla rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta.

Rakkaat veljeni, kuinka hyvä onkaan olla jälleen kerran teidän kanssanne. Rukoilen taivaallista apua, kun käytän tämän tilaisuuden puhua teille.

Tämän konferenssikeskuksen lisäksi tuhannet ovat kokoontuneet seurakuntakeskuksiin ja muihin tiloihin suuressa osassa maailmaa. Meitä kaikkia sitoo yhteinen lanka, sillä meille kaikille on uskottu Jumalan pappeus.

Olemme täällä maan päällä merkittävänä ajankohtana sen historiassa. Mahdollisuutemme ovat miltei

rajattomat, ja silti meillä on myös suuri määrä haasteita, joista jotkin ovat ominaisia vain meidän ajallemme.

Me elämme maailmassa, jossa moraaliarvot on suuressa määrin heitetty syrjään, jossa synti on räikeästi nähtävillä ja jossa kiusaukset eksyvät kaidalta ja kapealta polulta ympäröivät meitä. Koemme alituisen paineita ja salakavalaa vaikutteita, jotka hävittävät sitä, mikä on säädystä, ja yrittävät korvata sen maallistuneen yhteiskunnan pinnallisilla ajattelu- ja käyttäytymistavoilla.

Näiden ja muiden haasteiden vuoksi meillä on jatkuvasti edes-sämme päätöksiä, jotka voivat ratkaista sen, mitä meille lopulta tapahtuu. Me tarvitsemme rohkeutta tehdäksemme oikeita päätöksiä – rohkeutta sanoa ei silloin kun meidän pitäisi, rohkeutta sanoa kyllä silloin kun se on asianmukaista, rohkeutta tehdä sitä, mikä on oikein, koska se on oikein.

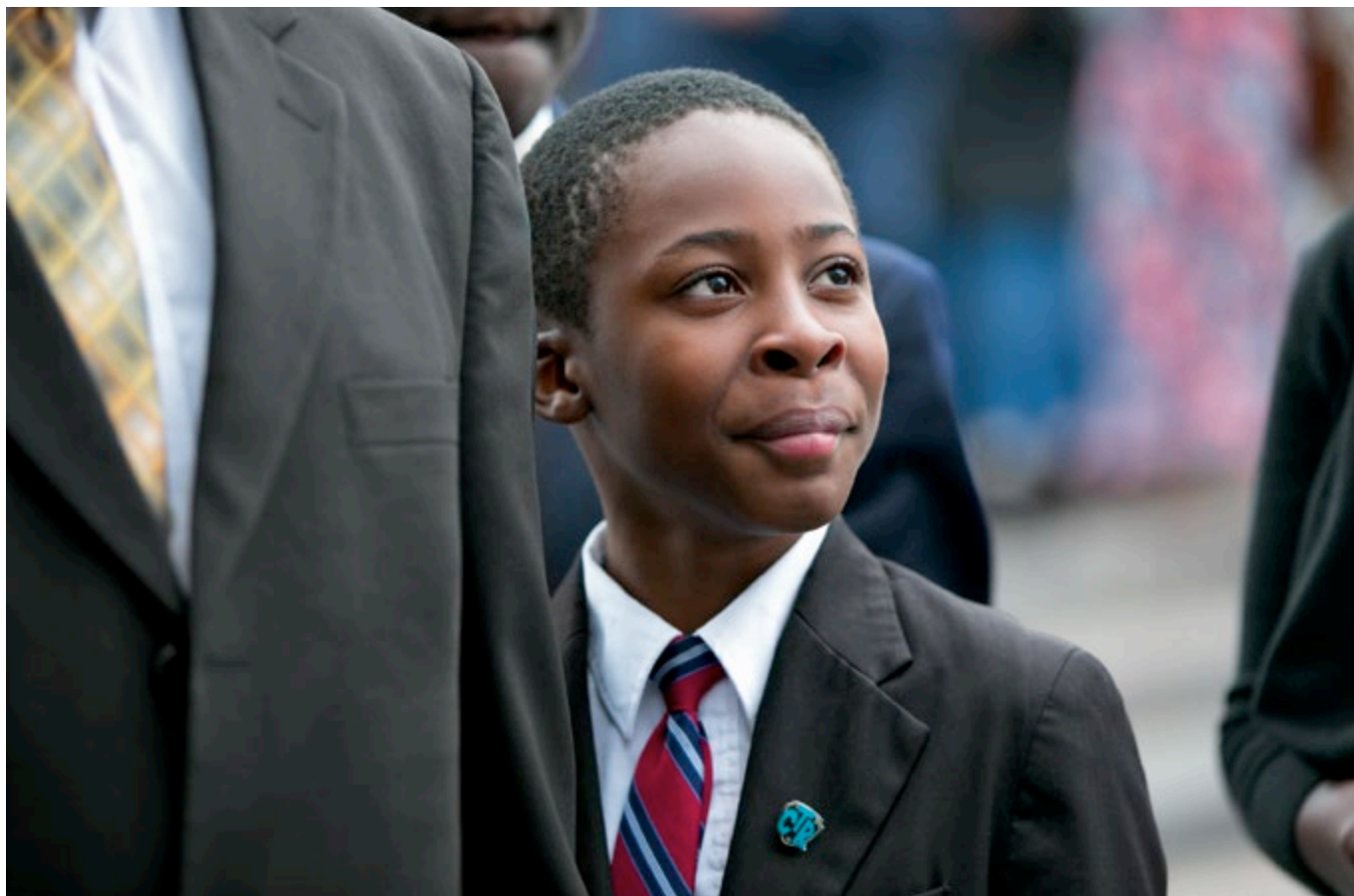
Koska nyky-yhteiskunnalla on taipumus nopeasti etäännyä niistä arvoista ja periaatteista, jotka Herra on antanut meille, me joudumme hyvin suurella todennäköisyydellä puolustamaan sitä, mihin uskomme. Onko meillä rohkeutta tehdä niin?

Presidentti J. Reuben Clark jr., joka oli ensimmäisen presidenttikunnan jäsen monta vuotta, on sanonut: ”Tuntemattomia eivät ole ne tapaukset, joissa ihmiset, joilla on otaksuttu olevan uskoa, – – ovat tunteneet, että koska he täyden uskonsa tunnustamalla joutuisivat epäuskoisten työtovereidensa ivan kohteeksi, heidän täytyy joko muunnella uskoaan tai selitellä se olemattomiin tai laimentaa sitä tuhoisasti tai jopa teeskennellä hylkäävänsä sen. Sellaiset ovat – – tekopyhiä.”¹ Kukaan meistä ei haluaisi kantaa sellaista leimaa. Mutta olemmeko me silti joissakin tilanteissa haluttomia julistamaan uskoamme?

Voimme auttaa itseämme halussamme tehdä oikein, jos asetumme sellaisiin paikkoihin ja osallistumme sellaiseen toimintaan, missä saamme ajatuksiimme hyviä vaikutteita ja missä Herran Henki viihtyy.

Muistan lukeneeni jokin aika sitten neuvon, jonka eräs isä antoi pojalleen tämän lähtiessä opiskelemaan muualle: ”Jos joskus huomaat olevasi paikassa, jossa sinun ei pitäisi olla, lähde pois!” Tarjoan teille jokaiselle saman neuvon: ”Jos joskus huomaatte olevanne paikassa, jossa teidän ei pitäisi olla, lähtekää pois!”

Meiltä jokaiselta vaaditaan jatkuvasti rohkeutta. Tarvitsemme rohkeutta jokaisena elämämme päivänä – emme vain tärkeissä merkkitapauksissa vaan vielä useammin silloin kun teemme päätöksiä tai reagoimme ympärillemme oleviin olosuhteisiin. Skotlantilainen runoilija ja kirjailija Robert Louis Stevenson on sanonut: ”Arkipäivän rohkeutta ei ole juuri kukaan näkemässä. Mutta se on aivan yhtä jaloa, vaikka rummut eivät pärise eivätkä väkijoukot huuda nimeäsi.”²

Rohkeutta on monenlaista. Kristitty kirjailija Charles Swindoll on kirjoittanut: ”Rohkeutta ei ole rajattu taistelulentälle – – eikä siihen, että ottaa omassa kodissa urheasti kiinni varasta. Rohkeuden todelliset koekutukset ovat paljon vähäeleisempiä. Ne ovat sisäisiä koetuksia kuten sitä, että pysyy uskollisena, kun kukaan ei ole näkemässä, – – että seisoo yksin, kun tulee ymmärretyksi väärin.”³ Haluaisin lisätä, että tähän sisäiseen rohkeuteen sisältyy myös se, että teemme oikein, vaikka meitä ehkä

pelottaakin, puolustamme uskoamme silläkin uhalla, että meitä pilkataan, ja pidämme kiinni noista uskonkäsityksistä silloinkin kun olemme vaarassa menettää ystäviä tai yhteiskunnallisen aseman. Sen, joka puolustaa päättäväisesti sitä, mikä on oikein, on otettava riski, että toisinaan häntä paheksutaan tai hän joutuu epäsuosioon.

Kun palvelin Yhdysvaltain laivastossa toisessa maailmansodassa, sain kuulla pelottomista teoista, urheista tapauksista ja rohkeutta osoittavista esimerkeistä. Yksi sellainen, jota en koskaan unohda, oli kertomus 18-vuotiaasta merimiehestä, joka ei ollut meidän uskoamme. Hänellä oli hiljaista rohkeutta, eikä hän ollut liian ylpeä rukoilemaan. Kompanian 250 miehestä hän oli ainoa, joka polvistui joka ilta vuoteensa viereen, toisinaan keskellä kiusaajien pilkkahuutoja ja epäuskoisten ilveilyjä. Päänsä painaen hän rukoili Jumalaa. Hän ei koskaan empinyt. Hän ei koskaan horjunut. Hänellä oli rohkeutta.

Kuulin jokin aika sitten esimerkin eräästä, jolta hyvinkin vaikutti

puuttuvan tätä sisäistä rohkeutta. Eräs ystävä kertoi hengellisestä ja uskoa vahvistavasta sakramenttikokouksesta, johon hän ja hänen aviomiehensä olivat osallistuneet seurakunnassaan. Nuorukainen, jolla oli papin virka Aaronin pappeudessa, oli koskettanut kaikkien seurakuntalaisten sydäntä puhuessaan evankeliumin totuuksista ja käskyjen pitämisen tuomasta ilosta. Hän lausui palavan, liikuttavan todistuksen seistessään puhujakorokkeella ja näytti siistiltä ja huolitellulta solmioissaan ja valkoisessa paidassaan.

Myöhemmin samana päivänä, kun tämä nainen ja hänen miehensä olivat ajamassa pois asuinalueeltaan, he näkivät saman nuorukaisen, joka oli innoittanut heitä niin voimakkaasti vain muutamaa tuntia aiemmin. Nyt nuorukainen antoi itsestään täysin erilaisen kuvan kävellessään jalkakäytävää pitkin epäsiisteissä vaatteissa – ja tupakoiden. Ystäväni ja hänen miehensä olivat hyvin pettyneitä ja surullisia, ja sen lisäksi he olivat hämmentyneitä siitä, kuinka poika saattoi

niin vakuuttavasti olla yhdenlainen sakramenttikokouksessa ja sitten niin nopeasti olla täysin toisenlainen.

Veljet, oletteko te yksi ja sama henkilö, missä sitten olettekin ja mitä sitten teettekin – sellaisia kuin taivaallinen Isämme haluaa teidän olevan, ja sellaisia kuin tiedätte, että teidän tulee olla?

Valtakunnallisessa lehdessä julkaistiin haastattelu tunnetusta amerikkalaisesta NCAA-yliopistosarjan koripalloilijasta Jabari Parkerista, joka on kirkon jäsen. Häntä pyydettiin kertomaan paras neuvo, mitä hän oli isältään saanut. Jabari vastasi: ”[Isäni] sanoi: Ole vain sama ihminen pimeässä kuin olet valossa.”⁴ Tärkeä neuvo, veljet, meille kaikille.

Pyhät kirjoituksemme ovat täynnä esimerkkejä sellaisesta rohkeudesta, jota me kaikki tarvitsemme tänä aikana. Profeetta Daniel osoitti erityistä rohkeutta puolustamalla sitä, minkä

hän tiesi oikeaksi, ja osoittamalla rohkeutta rukoilla, vaikka häntä uhattiin kuolemalla, mikäli hän niin tekisi.⁵

Rohkeus oli tunnusomaista Abinadille, mitä osoittaa se, että hän oli valmis antamaan henkensä ennemmin kuin kieltämään totuuden.⁶

Kukapa ei saisi innoitusta Helamanin kahdentuhannen nuoren sotilaan elämästä, jotka opettivat ja osoittivat, kuinka tarpeellista on noudattaa rohkeasti vanhempien opetuksia ja pysyä puhtaana ja siveellisenä?⁷

Ehkäpä kunkin näistä pyhien kirjoitusten kertomuksista kruunaa esimerkillään Moroni, jolla oli rohkeutta pysyä vanhurskaana aivan loppuun asti.⁸

Koko elämänsä ajan profeetta Joseph Smith oli lukemattomia kertoja esimerkkinä rohkeudesta. Yksi vaikuttavimmista ilmeni, kun hänet ja muut johtavat veljet oli kahlittu yhteen – kuvitelkaa, kahlittu yhteen – ja

kun heitä pidettiin vankilan viereisessä viimeistelemättömässä mökissä Richmondissa Missourin osavaltiossa. Parley P. Pratt, joka oli vangittujen joukossa, kirjoitti eräästä tietystä yöstä näin: ”Olimme maanneet ollen nukkuvina, kunnes keskiyön hetki oli ohitettu, ja korviamme ja sydäntämme särki kuunneltuamme tuntikausia vartijoidemme ruokottomuuksia, kauheita kirouksia, hirvittävää jumalanpilkkua ja saastaista kielenkäyttöä.”

Vanhin Pratt jatkoi:

”Olin kuunnellut tätä, kunnes olin kerrassaan inhon, kauhun ja järkytyksen vallassa ja niin täynnä oikeutettua suuttumusta, että saatoin tuskin pidättäytyä nousemasta jaloilleni nuhtelemaan vartijoita. En kuitenkaan sanonut mitään Josephille enkä muillekaan, vaikka makasin Josephin vieressä ja tiesin hänen olevan valveilla. Yhtäkkiä hän nousi ylös ja lausui ukkosen äänellä tai kuin karjuva leijona seuraavat sanat, sikäli kuin saatan ne muistaa:

’VAIETKAA – –. Jeesuksen Kristuksen nimessä minä nuhtelen teitä ja käsken teidän olla ääneti. En aio enää hetkeäkään kuunnella tuollaista kielenkäyttöä. Lopettakaa tuollainen puhe, tai te kuolette tai minä kuolen SILMÄNRÄPÄYKSESSÄ!’”

Joseph ”seisoi suorana ja pelottavan majesteettisena”, kuten vanhin Pratt kuvaili. Hän oli kahleissa ja aseeton ja silti hän oli tyyni ja kunnioitusta herättävä. Hän katseli vapisevia vartijoita, jotka olivat lyyhistyneet yhteen nurkkaukseen tai kyyristelivät hänen jalkojensa juuressa. Nämä ilmeisen paatuneet miehet pyytelivät häneltä anteeksi ja pysyivät vaii.⁹

Kaikki rohkeuden teot eivät tuo noin vaikuttavia tai välittömiä tuloksia, ja silti ne kaikki tuovat mielenrauhaa ja tiedon siitä, että on puolustettu oikeutta ja totuutta.

On mahdotonta seistä suorana silloin kun juurruttaa itsensä kulloinkin suosittujen mielipiteiden ja hyväksynnän lentohiekkaan. Me tarvitsemme Danielin, Abinadin, Moronin ja Joseph Smithin kaltaista rohkeutta pitämään meidät lujasti ja tiukasti kiinni siinä, minkä tiedämme olevan oikein. Heillä oli rohkeutta tehdä, ei sitä, mikä oli helppoa, vaan sitä, mikä oli oikein.

Me kaikki tunnemme pelkoa, koemme pilkkaa ja kohtaamme vastustusta. Olkoon meillä kaikilla rohkeutta uhmata joukon yksimielisyyttä, rohkeutta puolustaa periaatetta. Jumalalle on otollista rohkeus eikä periksi antaminen. Rohkeudesta tulee elävä ja puoleensa vetävä hyve, kun sitä ei pidetä ainoastaan valmiutena kuolla miehekkäästi vaan myös

päätäväisyytenä elää kunnollisesti. Kun menemme eteenpäin pyrkien elämään siten kuin meidän pitäisi, me saamme varmasti apua Herralta ja voimme etsiä lohtua Hänen sanoistaan. Rakastan Hänen lupaustaan, joka on kirjattu Joosuan kirjaan:

”Minä en jätä enkä hylkää sinua. – –

Ole rohkea ja luja, älä pelkää äläkä lannistu. Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi kaikilla teilläsi.”¹⁰

Rakkaat veljeni, julistakaamme vakaumuksemme tuomalla rohkeudella yhdessä Paavalin kanssa: ”Minä en häpeä [Kristuksen] evankeliumia.”¹¹ Ja noudattakaamme sitten samalla rohkeudella Paavalin neuvoa: ”Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheisiasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”¹²

Tuhoisia taisteluja tulee ja menee, mutta sota ihmissieluista jatkuu laantumatta. Herran sana kuuluu kuin kutsuhuuto sinulle, minulle ja pappeudenhaltijoille kaikkialla: ”Ja niin, jokainen oppikoon nyt velvollisuutensa ja toimimaan virassa, johon hänet on nimitetty, kaikessa uutteruudessa.”¹³ Silloin me olemme, kuten apostoli Pietari julisti, ”kuninkaallinen papisto”¹⁴, joka on yhtä tarkoituksessa ja jolle suodaan voima korkeudesta.¹⁵

Lähteköön jokainen täältä tänä iltana päätäväisenä ja rohkeana sanomaan entisaikojen Jobin tavoin: ”Niin kauan kuin minussa vielä henkeä on, – – en luovu hurskaudestani.”¹⁶ Nöyrä rukoukseni on, että niin tapahtuisi. Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. J. Reuben Clark jr., *Kirkon viitoitettu kurssi kasvatuksessa*, uudistettu laitos, 2004, s. 8.
2. Julkaisussa Hal Urban, *Choices That Change Lives*, 2006, s. 122.
3. Julkaisussa *Choices That Change Lives*, s. 122.
4. Artikkelissa ”10 Questions”, *Time*, 17. maaliskuuta 2014, s. 76.
5. Ks. Dan. 6.
6. Ks. Moosia 11:20; 17:20.
7. Ks. Alma 53:20–21; 56.
8. Ks. Moroni 1–10.
9. Ks. Marion G. Romney, ”Tarvitsemme rohkeita miehiä”, *Valkeus*, lokakuu 1975, s. 29.
10. Joos. 1:5, 9.
11. Room. 1:16.
12. 1. Tim. 4:12.
13. OL 107:99.
14. 1. Piet. 2:9.
15. Ks. OL 105:11.
16. Job 27:3, 5, vuoden 1933 suomennos.

